

„Dacă toată lumea ar învăța
carte, n-ar mai avea cine să ne
tragă ciubotele.”

- Ion Creangă

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul IX
Numărul 513

28 apr. - 4 mai 2021

„Miuța” de dinaintea ultimului minut...

Cezar Adonis
Mihalache

De am ajunge direct în iad, să ardem acolo pentru potlogăriile pe care le-am permis și acceptat aici, ar fi bine... Că am arde, și repede, și fără să mai fim muștruluiți pe unguște, ori învârtiți pe țepușele de treceau aștia, aici, kurtoskalachs -ul prin jar... De fapt, prin cenușa nepăsării noastre... Dar să nu ne trezim că, până acolo, acolo unde și iadul ar putea fi un

demnitate, mândria, toate înghesuite în vestiarul nepăsării... Bine încuiate cu lacătul unei trădării politice și guvernamentale... Ba, așa de mult ne-am îngrijorat că nici nu ne-am mai enervat, nu pe golurile primite, ci pe prezența tot mai vizibilă prin diviziile noastre... Și am rămas atât de vigilenți, în nevigilența noastră, că nu am remarcat că ungurii și-au mai făcut o echipă...

Poate acum, când vin să ne așeze „în teren” alte mingi otrăvite, și să ne descalece la propriu de pe

echipă sportivă... Problema e că fac cluburi întregi... Acum echipe, după aceia o să facă și „meciurile”, nu?!... Cu implicarea fățișă, voit fățișă, a guvernului de la Budapesta... Care investește, nu-i așa?!... Dar în ce?... Pentru că înființarea de cluburi și „academii” de fotbal pentru ai mici, emoționează, și ar fi urât să ne strâmbăm, dar pe lângă juniori, investesc și în fotbalul mare...

Și nu, nu sportul interesează!... El este doar un mijloc care să justifice

paradis față de ce am avut noi, o să ne perpelească aștia de vii prin focurile lor secuiești... Întinse de la un cap la altul al țării... Și o să ne ardă de o să simțim fiecare scânteie de jar în fiecă fibră de neam delăsat...

Se joacă tare, se joacă la nivel de naționale... Doar că noi nu suntem nici jucători, nici spectatori... Am ajuns doar țurca de bătaie în miuța politică și economică de deznaționalizare prin propriile jocuri de glezne... Iar pe tabela scorului anti-românesc, dar nu doar la „minutul” prezentului, ci la fiecă secundă a orelor astrale ale istoriei și civilizației noastre, golurile, la propriu chiar, sunt atât de numeroase că ne mirăm că ne mai ținem pe picioare.

Și da, a fost scandalos când s-a înființat prima echipă de fotbal secuiascomaghiară cu susținere guvernamentală de la Budapesta!... Dar a fost un scandal pe care l-am trăit exact ca pe un meci de nici o repriză... Mai degrabă de o pauză, și aia cu atenția,

pământurile noastre, să ne urnim un pic pleoapele lipite în fața raiului pe care îl pierdem... Căci vin alte finanțări făcute în România prin decrete guvernamentale ale Budapestei, având definit, negru pe alb, ca beneficiar, Federația de Fotbal din Ungaria... Bani alocați prin decrete guvernamentale similare lui 1801/2016, prin care Budapesta finanța cluburile „Csikszereda” (Miercurea Ciuc) și „Sepsi” (Sf. Gheorghe) cu câte 3,2 milioane de euro fiecare, fără a fi remis măcar o notă de informare și MAE Român... Iar ungurii descalecă acum și la Satu Mare, unde „va fi construită o academie de fotbal modernă”, o investiție de 800.000 de euro, bani alocați oficial (!) de guvernul maghiar. „Academie” ce ar urma să dețină șase terenuri de fotbal, spații de cazare, centre de recuperare... Apoi, Budapesta vrea o echipă și la Târgu Mureș...

Și n-ar fi bai dacă ungurii doar ar finanța (ca sponsori oficiali, însă) o

investițiile masive... Construirea de clădiri și achiziționarea de terenuri...

În fapt, Guvernul de la Budapesta cumpără halde întregi de terenuri... Pentru cei mai cârcotași, așa-zise „de fotbal”... Pentru cei încă raționali, doar brazde pe care să le așeze, ca în politică, în arii de hașurare... De la timidul circuit secuiesc, la cel al partitului, apoi al țării... Că dacă au avut ei candidați și votanți (!) în orașe care au văzut maghiari doar în poze, de ce nu ar înființa acolo și „echipe”?!... Pentru că în spatele sportului întotdeauna stă și o afacere... Un interes economic, mărunț și neînsemnat pentru țara (încă) gazdă, dar esențial pentru ultima lovitură, și chiar va fi una „de pedeapsă”, dar nu a ungurilor, ci a istoriei noastre trădate... Cu un sfârșit de meci în care să fim și dați afară de pe terenuri... Dar nu cele dintre porțile de fotbal, ci de pe alea puse unele lângă altele...

O lume profund nedreaptă...

Vasile
Lechințan

În decembrie 1989, speranțele noastre au fost uriașe, ale celor care am trăit decenii la rând într-o lume schiloadă și schiloditoare de vieți și de suflete – noroc că aveam la dispoziție libertatea interioară, în suflet și minte, uriașă, astfel că eram pregătiți să rezistăm crâncen, contra schilodirii, o eternitate. Zic că aveam speranțe uriașe convingi că intrăm, în sfârșit, într-o lume normală, doar ne ajută statele occidentale, marile democrații ale lumii: Franța, Anglia, SUA și tot așa, state de mare calibru pentru democrație.

Nu ne-am imaginat nici decum că statele nu ne pot ajuta și că intră în scenă marile companii și industriile occidentale care, fără milă, nu au niciun interes să rămână ceva industrie românească în nou venita candidată la lumea brutală a capitalului. Așa e de-ajuns să dau un singur exemplu cu Combinatul de Încălțăminte Clujana din Cluj-Napoca, măturat din fața capitalului străin, deși avea piață de desfacere până și în SUA, pentru armata americană, performanță estetică și de rezistență uluitoare. A venit, însă, epoca nemernicilor care au distrus-o, nu au procedat măcar ca fabrica Farbec din Cluj, cu o privatizare care păstrează capitalul românesc. Și Justiția românească, independentă de politică și de mai marii statului, cum ar trebui să fie o Justiție, nu a acționat deloc să cerceteze privatizările în România și distrugerea capitalului românesc pentru a se deschide teren capitalului străin și colonizării României, pierderii locurilor de muncă ale românilor, cu consecințele ei dezastruoase.

Deci nu au intervenit statele democratice francez, britanic, american să dirijeze economia în România, pentru a o redresa și a menține locurile de muncă și capitalul românesc, pentru o demnitate a națiunii române. Nu, nu au intervenit. Nici nu puteau în fața marilor lor companii. Unele state încă s-au comportat ca o companie capitalistă și au rupt și ele o felie de avere dată aproape pe gratis de nemernicii de români cocoțați la conducere și care aveau atunci libera putere de a da totul pe gratis la străini.

Așa că speranța noastră în statele democratice a fost în 1989 o utopie născută din utopia în care fusesem prinși de istorie. Așa trăim acum într-o lume profund de nedreaptă: România jefuită de

posibilități economice naționale, agricultura și zootehnia la pământ și sistemul democratic extrem de firav dacă pot ajunge la vârful conducerii țării “ambasadori” și “ambasadoare” ai/ale prostiei și inculturii și un sistem electiv de batjocură, unde se pot măslui alegerile fără nicio rușine și fără milă față de sensibilitatea poporului batjocorit pe față, așa încât seara iese un președinte ales pe cinstite și pe dimineața, prin alegerile “ajustate” și măsluite grosolan, președinte este deja altul. Și Justiția nu vede și nu aude. Cetățeanul este scârbit și pe bună dreptate observă dintr-o dată că trăiește într-o lume cumplit de nedreaptă.

Ce a fost însă în cealaltă lume trăită de partea mai veterană a națiunii române? A fost pur și simplu un infern în privința dreptului omului la viața politică, la libertate. Când vedeai că se perindă la conducerea rușilor, de care depindeam ca “lagăr”, niște Monumente ale Vidului, precum Brejnev, Andropov, Cernenco și alții, eram convingi că pentru eternitate nu se va schimba nimic și că și la noi tot așa vom trăi într-un imobilism politic ucigător. Ceea ce era mai crunt era faptul că se mima un dinamism politic cu tot felul de congrese și congresuțe “politice”, prilej de a slăvi pe unul care a supus țara la cea mai de jos posibilă umilire cu acel cult scârbos al personalității, în care nimeni nu credea și era dezavuat de toți, dar continuat spre eternitate din mizerabila frică de ruși a beneficiarului cultului, cărora le “demonstra” că poporul e “strâns unit” în jurul lui.

Astăzi, văd aceeași mizerabilă frică a conducătorilor români care au prădat economia națională și au făcut praf agricultura și zootehnia, aceeași frică, nu față de ruși, de astă dată, ci față de noi “stăpâni” ai României, “stăpâni” percepuți de ei, pentru că eu nu am niciun sentiment de respect pentru vreun stăpân personal, al meu, sau al națiunii noastre. Îmi repugnă însăși ideea de stăpân.

Trăim într-o lume cumplit de nedreaptă pe care demnitatea mea de om și de român o repudiază.

De ce și oamenii sănătoși trebuie să se vaccineze?

Grid
Modorcea

Când a dat peste noi Corona Lisa, savanții s-au grăbit să găsească leacul, un vaccin împotriva Covid-19. Ca omul depistat cu acest virus să poată fi vindecat. Șefii de stat au dat termene că până în septembrie, cel târziu decembrie, vaccinul va ajunge în spitale. Și fabricanții au făcut vaccinul în producție industrială. Dar nu unul, marele vaccin, panaceul universal, ci vaccinuri, mai multe, de toate felurile, să aibă și măgarii.

Și s-a ajuns la saturație. S-au înmulțit fabricanții și s-a ajuns la mai multe doze decât populația bolnavă. Și deodată ne trezim că vaccinul e făcut nu pentru oamenii bolnavi, ci pentru cei sănătoși. Aceasta se numește cică imunizare.

Dar corpul omenesc este imunizat de la natură. Virușii naturali îl întăresc, nu-l omoară. Atunci s-a aruncat pe piață ideea că nu e vorba de un virus natural, ci unul biologic. Și că e necesară imunizarea artificială.

Cine le-a dat ideea fabricanților că toată populația pământului trebuie să fie imunizată împotriva coronavirusului? Oare cine? Afaceriștii de la OMS? Bill Gates? Fiindcă se vede limpede că la mijloc este vorba de o mare cacealma, o mare afacere, o afacere pe spinarea oamenilor sănătoși.

Fiindcă aceste vaccinuri nu garantează o protecție absolută, ci doar limitată, în proporție de 50-60 la sută. Dovadă că mulți oameni sănătoși, după vaccinare, se îmbolnăvesc și mor.

Eu sunt sănătos. Cine îmi garantează mie că dacă merg la vaccinare nu mă îmbolnăvesc, sângele nu face cheaguri sau alte forme rele constatate la cei decedați?

Nimeni. Fac vaccinul pe propria răspundere.

Aici este mizeria lui Gheorghită și a altor executanți ai marii afaceri care îmbolnăvește populația. Panica și nepriceperea au generat mai multe victime decât virusul. Iar acum haosul domnește din nou la conducerea României, când iresponsabilii cer alegeri anticipate.

Dacă vaccinul se aplica numai la oamenii bolnavi, fabricanții nu scoteau atâtea milioane, sute de mil-

ioane de dolari. Dar așa, marele arhitect de la OMS a dat ideea cu imunitatea, populația globului să fie imunizată, virusul să zburde liber cum o vrea, fiindcă nu va mai avea efect, deși s-au descoperit tulpini în Africa de Sud care nu reacționează la vaccin.

Toată istoria medi-

care văd și pot trăi în viitor!

Așa se va întâmpla și acum.

Am scris o carte despre pandemie, CORONA LISA, cu analiza fenomenului, cu soluții, cu argumente ale unor oameni luminați, cu manifestul celebrei The Free People Alliance din Londra (vezi textul „Opriti

vaccinat.

Dovadă că nebunia vaccinării s-a extins. Omul e o fiară inventivă, scoate bani și din rahat. Văzând că există o reacție (protestele) din partea oamenilor sănătoși sau a celor cu sechele după vaccinare, alți afaceriști au venit cu ideea că nu se poate călători fără

stopată această masivă campanie de vaccinare și arată efectele dezastruoase ale actualelor vaccinuri, altfel, dacă nu se pune capăt campaniei de vaccinare, Covid-19 se va transforma într-o „armă de distrugere în masă”. Și arată cât de absurd este să vaccinezi oameni sănătoși și cum se răzbină imunizarea artificială.

Tot ce a cucerit mai frumos omenirea, inclusiv arta, este distrus de o serie de afaceriști care n-au milă, vor să depășească atrocitățile de la Auschwitz. Evident, cu acceptul inconștient al masei, toți am ajuns o masă de manevră, care speră să se descurce, fiecare crede că lui nu i se va întâmpla nimic, că trece și asta. Iată cea mai originală formă de lașitate/fatalism care a apărut în istorie.

S-a ajuns prea departe. Trebuie spus stop imediat la mizerie. Să se revină la normal este foarte greu, fiindcă unii au făcut din virusare o afacere prosperă și nu vor renunța prea ușor la privilegiu. Nu cu boala se va lupta acum omenirea, ci cu această haită de privilegiați. Revenirea la normal din punctul de vedere al bolii, ar însemna să se petreacă lucrurile ca înainte de măsurile restrictive, spitalele să funcționeze ca pe vremea gripei, să spunem, sau a oricărei boli. De ce nu s-a făcut și din SIDA un asemenea sindrom cum se face din COVID? E mai periculos coronavirusul decât SIDA? Acum există vaccinuri anti-covid. Cei bolnavi de covid să fie tratați ca atare, fără această disjunție perfidă a uniformizării, fără acest amestec de criterii, fără să fie „imunizați” și oamenii sănătoși.

Vă îndemn să luptați, să nu vă lăsați manipulați, să nu fiți victime!

cinei nu a reușit să prevină o boală, o maladie, medicina a trăit numai prin soluții a posteriori, nu a priori, ca poliția care constată crima, nu o previne. Și iată că acum, deodată, suntem protejați, până și Iohannis știe că „soluția vindecării este vaccinul”. Cum a vindecării, domnule, dacă eu sunt sănătos? Poate soluția prevenirii, ai vrut să spui. Ideea ar fi că vaccinarea înseamnă protecție, te apară de un eventual atac al virusului șturlubatic. Dar dacă nu mă apară și mă îmbolnăvește?

Nu vedeți, acum sunt vânați oamenii sănătoși! Ești suspect dacă ești sănătos! Sănătoșii au devenit un pericol pentru afaceriștii pandemiei. Filmele SF au prevăzut demult această situație, am analizat pe larg peste 20 de astfel de filme, precum Contagion. Acum vă amintesc și de Sindromul Hamburg, mai apropiat de situația pe care o trăim. Aici veți vedea ce înseamnă hăituirea oamenilor sănătoși.

Cineăștii i-au prevenit pe savanți, pe autorități, dar nimeni nu a luat nici o măsură. Filmul SF nu este considerat document, ci o fantezie, da, dar care are un suport științific. Ce nenorocire, să condamni oamenii sănătoși și pe cei

farsa! Salvați viața!”). I-am vizat mereu pe Arafat, Tătaru, Iohannis, Orban, Rafila et co, cei implicați, răspunzători de soarta românilor, dar nici unul nu a avut o reacție, au trecut cu nesimțire peste o poartă deschisă spre vindecare. Sau au comportat iresponsabil, ca niște slugoi ai diriguitorilor occidentali ai pandemiei.

Și nenorocirea CONTINUĂ. Și se va repeta.

Bun, imunizăm populația globului cu vaccinul contra covid. OK. Dar deja s-a anunțat că a apărut un virus și mai sofisticat, nou, necunoscut, care, așa cum a anunțat OMS, va fi și mai al dracului, de-a dreptul „ucigaș”.

Adică e nevoie de un nou vaccin, de o nouă imunizare planetară? Eu cred că virușii au fost și înainte de covid, dar nimeni nu a avut ideea să facă o afacere prosperă dintr-o înțepătură!

S-a descoperit formula magică cum să te îmbogățești, o mână de călăi, cu slugoii lor, o rețea criminală. Cum să bagi în boală populația sănătoasă, să dirijezi omenirea, să bagi frica morții în oameni, să ucizi tot ce a câștigat mai de preț omul, libertatea. Dreptul la libertate este anulat,

un pașaport/certificat de vaccinare! UE aruncă o sumă gigantică pe infrastructura afacerii! Iată o formă subtilă de dictatură, de anulare a altui drept fundamental al omului, dreptul de a călători. Îi obligă pe oameni să facă vaccinul, adică această tagmă de noi escroci este în cârdășie cu negustorii de medicamente, nu vă puteți deplasa, nu vă puteți vedea familia sau face afaceri, adică nu mai zburati, dacă nu vă vaccinați!

Și ca vitele la abator, oamenii acceptă și această umilință. Ba s-a dezvoltat puternic și piața neagră, vaccinuri false, pașapoarte false, impostori care se dau drept „vraci salvatori”! Ce mai, omenirea a intrat într-un tunel nefast în care luminița de la capătul lui chiar că nu se mai vede.

Nimeni nu observă? De la un virus, de la un fleac, s-a născut și fascismul. Cum de se lasă savanții și guvernării lucizi antrenați într-un asemenea genocid planetar?

Sigur, sunt și savanți, precum virusologul belgian Vanded Bossche, care atrag atenția asupra faptului că „actuala strategie a vaccinării în masă e o cale greșită”. Bossche chiar spune că trebuie urgent

„O mie nouă sute optzeci și patru, senzaționala distopie orwelliană...”

George Petrovai

Acum, în plină epocă a internetului și fâsbuc-ului (fâsbucă, mai neaoș spus), când însăși școala este „o laie” și cam toți elevii/viitorii analfabeți funcționali sunt experți în manevrarea sculelor electronice (calculatoare, tablete, telefoane mobile), dar sunt incapabili atât de citirea cursivă a unui paragraf și de înțelegerea/comentarea celor citite, cât și de corecta efectuare a calculelor elementare (adunări, scăderi, înmulțiri, împărțiri, ridicări la putere, extrageri de radicali, logaritmi, arii, volume etc.), acuma, deci, oricare dintre acești ipochimeni abili, informați și incultți îți va spune că a auzit de George Orwell.

Sau, mă rog, dacă n-a auzit încă și respectivul este considerat „cool” (un fel de modă a actualilor snobi mai mult sau mai puțin retardați și cu ifose de hipercivilizați), atunci la țanc se va informa. Și astfel va afla că faimosul scriitor, es-eist și jurnalist britanic s-a născut în India la începutul secolului trecut, că este autorul incitantelor romane *O mie nouă sute optzeci și patru* și *Ferma animalelor* (pe care, desigur, nu se va obosi să le citească vreodată, atâta timp cât „atotștiutorul” internet îl informează în câteva cuvinte seci despre profundul lor conținut) și că lui îi aparțin mereu actualele spuse („Toate animalele sunt egale între ele, atâta doar că unele sunt mai egale ca altele”, „Libertatea este dreptul de a le spune oamenilor ceea ce nu vor să audă”, „Un popor care alege politicieni corupți, impostori, hoți și trădători nu este victimă, ci complice” etc.), spuse/adevăruri pe care grosul „informaților” nu vor căuta să le înțeleagă, să le memoreze, să se conducă în viață după ele și, la momentul oportun, să le împărtășească semenilor. Tocmai de aceea (și pentru aceia!) mi-am zis că nu strică să ilustrez prin comentarii rezonabile și citate adecvate „viziunea terifiantă” despre totalitarism a lui George Orwell în romanul *O mie nouă sute optzeci și patru* (Editura Univers, București, 1991), carte scrisă în 1948, despre care Anthony Burgess se întreabă în 1983 dacă este „utopie, povestire science-fiction sau și una și alta”. În-

trucât „nu are la bază nicio ipoteză din domeniul științei, ci pleacă de la o premisă istorică”, Burgess crede că această creație nonscience-fiction „trebuie privită ca aparținând speciei inaugurate de Sir Thomas More”, ba poate mai degrabă ca „un reportaj de înaltă clasă”, asta deoarece – la citirea ei – „reacționăm cu toții de parcă un martor ocular ne-ar relata o întâmplare sau o serie de întâmplări de

necrezut”.

Acțiunea acestui tulburător „reportaj” în trei părți și cu Appendix (Principiile Nouvorbei) este plasată de George Orwell în Londra. Însă o metropolă inclusă în Oceania (structură politică aflată mai mereu în război fie cu Eurasia, fie cu Estasia), în care nu numai că atmosfera psiho-spirituală și socială a indivizilor și colectivității seamănă leit cu cea din Rusia stalinistă și din România ceaușistă (mă rog, în calitate de jurnalist, autorul se inspirase din cumplitele înfăptuiri ale bolșevismului), dar fantezia auctorială dobândește o tot mai neliniștitoare realitate pentru omenirea civilizată (sic!) a zilelor noastre, prin varietatea mijloacelor tehnice de supraveghere și intimidare pe care le întrebunțează autoritățile: atotputernicia Partidului cu ajutorul tele-ecranelor, microfoanelor, Poliției Gândirii și a fanaticilor mari și mici (de pildă, retardatul Parsons ajunge la închisoare și tremură că s-ar putea să fie lichidat, în urma denunțului făcut de fiica sa minoră, însă cu toate astea este mândru că a crescut-o „într-un spirit corect!”); uriașele portrete, pe fațadele blocurilor și în interior pe fiecare palier, ale Fratelui cel Mare „cu mustața neagră și stufoasă”, cu ochii ce „te urmăresc din orice unghi” și cu nelipsitul avertisment de dedesubt – „Fratele cel Mare este cu ochii pe tine”; cele trei lozinci demențiale ale Partidului, „scrise cu litere elegante

pe fațada cea albă” – Războiul este pace, Libertatea este sclavie, Ignoranța este putere; principalele ministere cârmuitoare, care „reprezintă exerciții conștiente de dublugândit” și ale căror denumiri ilustrează cu neobrăzare „o voită inversare a lucrurilor” – Ministerul Păcii (în realitate se ocupă de război), Ministerul Adevărului (se ocupă de mistificări), Ministerul Iubirii (are ca obiect de activi-

tate tortura), Ministerul Abundenței (de fapt al înfometării); nu în ultimul rând, clica sinistrilor și inteligenților ideologi-torționari de teapa lui O'Brien, cel care – după arestarea lui Winston Smith și a iubitei sale Julia în cămăruța de deasupra prăvăliei falsului Charrington (acesta, la rândul lui, fiind membru de seamă al Poliției Gândirii, deghizat într-un „om de vreo șaizeci de ani, slab și adus de spate, cu un nas lung și binevoitor și cu ochi blânzi, distorsionați de niște ochelari cu dioptrii mari” – se ocupă în parte de torturarea lui fizică și în totalitate de „remodelarea” sa moral-spirituală, ocazie cu care îl înștiințează că, taman ca pe un gândac, „Poliția Gândirii îl studiase cu lupa” vreme de șapte ani, că – spre deosebire de „Să nu faci”, cuvântul de ordine al vechilor dictatori, respectiv acel „Să faci” al totalitariștilor moderni – cuvântul de ordine al unora ca ei este „Să fii”, că urmează să-i fie strivite voința și personalitatea „până la acel punct de unde nu mai există întoarcere”, astfel încât „Niciodată nu vei mai fi capabil să iubești, să ai un prieten, să te bucuri de viață, să râzi, să fii curios, curajos sau integru”, că civilizația totalitară se întemeiază pe ură („Nimeni nu va mai fi loial decât Partidului, nimeni nu va mai iubi pe nimeni altcineva afară de Fratele cel Mare” după ruperea legăturilor dintre copil și părinte, bărbat și femeie, un om oarecare și prietenul lui, chit că pe Fratele cel

Mare nu l-a văzut nimeni niciodată), că istoria este rescrisă fără întrerupere, că singura bază „cu adevărat trainică pentru oligarhie” este colectivismul, că – potrivit unui solipsism colectiv – „Nimic nu există în altă parte decât în conștiința omului”, fapt pentru care puterea reală este asupra oamenilor, nicidecum asupra lucrurilor, că adevărata imagine a viitorului o constituie cizma ce pentru vecie zdrobește muștră unui om (în carte, nemembrii Partidului Interior și Exterior sunt numiți proli), că învățarea, înțelegerea și acceptarea sunt cele trei etape prin care se va realiza deplina reintegrare a lui Smith și că nu ajunge ca acesta să se supună Fratelui cel Mare, ci trebuie într-un atare mod remodelat/reeducat, încât să-l iubească.

Cu ajutorul șobolanilor înfometăți, animale față de care W. Smith simte o repulsie și o frică înnebunitoare (firește, lucru știut de torționari), O'Brien își atinge ultima țintă oribilă în procesul de totală depersonalizare a victimei sale. Așa se face că după eliberare, Winston nu numai că nu este urmărit și hărțuit (dimpotrivă, primește o sinecură bine plătită tot la Ministerul Adevărului, unde va fi plasat „într-o subcomisie a unei subcomisii desprinsă dintr-una din nenumăratele comisii angrenate în clarificarea dificultăților minore care se iveau în procesul compilării celei de-a XI-a ediții a Dicționarului Nouvorbei”), dar la întâlnirea întâmplătoare cu Julia se comportă exact cum i-a prezis O'Brien că se vor petrece lucrurile după remodelarea sa: nu simte absolut nimic față de fosta iubită și care acuma, pe un ton indiferent, recunoaște că n-a rezistat la torturi și l-a trădat, asta deoarece „Vrei cu adevărat ca persoana respectivă să pățească ce pățești tu” (tot așa cum el o trădase de frica șobolanilor), ba chiar răsufă ușurat când se despart fără vreun cuvânt de bun rămas. Iată de ce, ne spune autorul la finalul relatării, reeducatul Smith plânge de bucurie că lupta s-a sfârșit. Da, căci iubindu-l pe Fratele cel Mare, el a câștigat bătălia cu sine însuși...

Dar ce înțeles au Principiile Nouvorbei de care aminteam mai sus? G. Orwell ne înștiințează: „Nouvorba este concepută

nu pentru a extinde, ci pentru a restrânge sfera de gândire, și acest scop era sprijinit în mod indirect, de reducerea la minimum a cuvintelor disponibile”. Mai aflăm despre cuvintele Nouvorbei că se împart în trei clase distincte: vocabularul A (obiecte concrete, acțiuni fizice), vocabularul B (cuvinte compuse) și vocabularul C (termeni științifici și tehnici).

De exemplu, ne face cunoscut desfătătorul George Orwell, cuvântul „bine” a fost înlocuit cu „bunești”, „nerece” înseamnă „cald”, „plusrece” are sensul de „frig”, iar „dubluplusrece” pe acel de „foarte frig”.

Închei cu câteva paralele, care se doresc deodată completări și explicitări aduse unora dintre opiniile lui Orwell (evident, prin „gura” lui O'Brien):

1) „Colectivismul american este la fel de dăunător ca cel rusesc”, ne avertizează gânditorul Hermann von Keyserling;

2) În cartea *Fenomenul Pitești* (Editura Humanitas, București, 1990), scriitorul și jurnalistul Virgil Ierunca prezintă cele patru faze ale reeducării dirijată cu mână criminală de către Eugen Țurcanu: demascarea externă, demascarea internă, demascarea morală și punerea reeducatului „să conducă procesul de reeducare al celui mai bun prieten al său, schingiindu-l cu mâinile lui”;

3) În poemul epic *Marele inchișitor din celebrul roman Frații Karamazov* (Editura Pentru Literatura Universală, București, 1965), F.M. Dostoievski ne spune următoarele: „O, noi vom izbuti să-i convingem că nu vor putea ajunge cu adevărat liberi decât atunci când vor renunța de bunăvoie la libertatea lor în favoarea noastră și când ni se vor supune cu desăvârșire nouă!”;

4) În povestirea *Panta rhei* (Editura Humanitas, București, 1990), scriitorul Vasili Grossman îl contrazice pe Hegel, implicit pe O'Brien: „Nu tot ce e real e rațional. Tot ceea ce este inuman e absurd și inutil!”

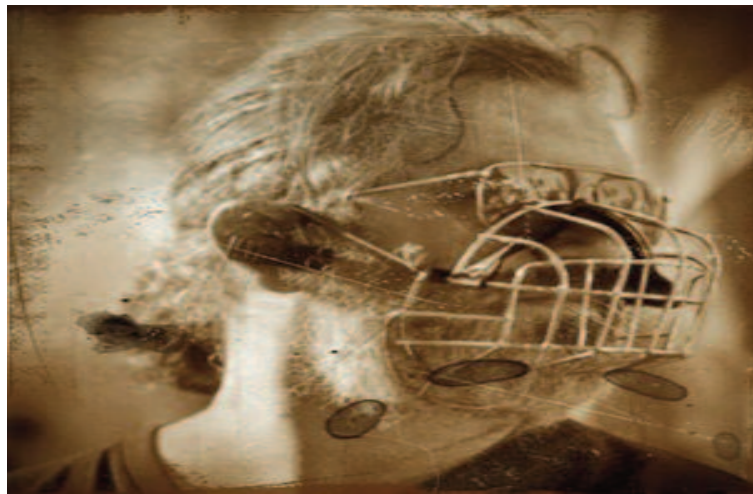
Cultura, ultima redută...; sau nu?...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, nu va fi o facilitate... Nici pentru operatorii culturali, nici pentru spectatori... Va fi doar un bilet spre lumea de mâine, cea a anticipației scriitoricești de mai ieri, a felului în care pilonul de rezistență culturală (ca formă a rezistenței urbane extinse) va deveni doar un braț de însământare a noilor și nebănuitelor seminte de cenzură... Sociale, economice, de grup, iar apoi individuale...

Cultura înseamnă în sine rezistență la intruziunile asupra normelor sociale... Înseamnă forma prin care ultimii gardieni ai cetății (de obicei, prin scrierile de presă, și câini de pază ai democrației), reușesc să o mai mențină drept contur al conținutului unui fond istoric, național, patriotic... Iar Cultura trebuie să fie, nu ultima care se predă, chiar dacă este efectiv prădată în posibilitățile sale de a mai ființa, ci trebuie să fie cea exprimare de breaslă ca opreliște necondiționată față de orice ingerință a sistemului... Trebuie să fie

ființa ce se stinge veghind... Se stinge în neacceptare... Se stinge fără a-și pleca fruntea, fără a face blaturi de consistență, cele individual „artistice” vor exista mereu, recompensate prin sinecuri cu drepturi audiovizuale ale unor neopere, recompensate prin mărunțișul unor participări

în felurite spectacole, concerte acceptate de sistem, prin activități publicitare... Acel mărunțiș care, pentru alte sectoare, ar fi scuzabil, dar pentru domeniul cultural ar reprezenta arginții continuări trădări...

Cultura trebuie să moară în picioare... Pentru că, de fapt, ea nu va muri pe fond, ci doar în conturul social al momentului, și se va stinge doar pentru a

renaște... Pentru a-și desface noua baterie de aripi din propria-i cenușă... Dar dacă cenușa va fi dintr-o făptură devorată de focul compromisurilor pe rugul banilor, nu va avea nici o șansă...

Înainte de a accepta să devină lance de instaurare a oricărui fel de certifi-

lașitățile, supunerile, blaturile... Va deconta și prin absența scrierilor ce ar fi putut fi lăsate următoarelor generații ca luptă a breslei sub vremuri... Pentru că nimeni nu va întreba, după ce va trece acest greu, ce a făcut cutare ori cutare din mediul economic, social, politic... Căci acelea sunt a priori părți ale unor posibile înțelegeri, trocuri, temeri, frici, supuneri și abandonuri... Dar Cultura va fi mereu privită ca răzvrătirea-ființă, opusă oricărui regim... Și va fi chestionată pentru absența ei prin scrieri, prin opere pamfletare, ironice, dar și pentru acceptarea unor compromisuri...

Mediul cultural trebuie să se opună nu oricărui propuneri a sistemului de a accepta felurite forme de legitimare a conviețuirii, nu cu virusul, căci nu despre el va mai fi vorba, ci tocmai cu monștri de putere hrăniți de supralicitarea unei pandemii... Și nu trebuie să accepte măsurile de așa-zis „bine cultural”, prin organizarea evenimentelor sub țidulele impuse de putere... Pentru că un certificat de vaccinare, o dovadă de anticorpi (individuali, nu de sis-

tem!), va fi tichetul de segregare a cetății... De împărțire a societății între drepturile celor vaccinați și nedrepturilor celorlalți... Iar dacă prin cultură se vor contura și defini formele de împărțire a societății, din spre celelalte sectoare va fi aproape o normalitate acceptarea oricărei imitații justificată de aplecarea acelor ce trebuiau să se opună...

Cultura nu poate fi nici discriminantă, nici discriminatorie; nici măcar motivată de pandemiile oricum trecătoare... Pentru că, din acel moment, nu va mai fi vorba despre acte culturale, ci despre traducerea ei într-un simplu act comercial, o pungă cu resturi din care să devoreze, înainte de a se devora între ei, toți acei „artiști”, „actori”, „scriitori” ce au acceptat trocurile... Și ar fi și păcat ca, după dovedirea inexistenței marii literaturi opuse comunismului, acea literatură a unor sertare ce nu au avut în ele nici măcar coli albe, să venim în fața următoarelor generații cu o operă, nu compromisă pandemiei, ci inexistentă...

Emblematicul paradox

avea la sfârșitul fatidicului an niciun cent datorie externă (câte țări se puteau mândri cu așa ceva?), dimpotrivă, avea de încasat creanțe de miliarde dolari de la țări africane și arabe, contravaloarea lucrărilor efectuate de specialiștii și muncitorii români în perioada ceaușistă.

Firește, avem nu numai dreptul, ci chiar obligația cetățenească să ne întrebăm și să-i întrebăm pe toți cărmuitorii postdecembriști: ce s-a întâmplat cu aceste creanțe, dacă ele au fost recuperate sau nu până în prezent și cum explică toți acești ipochimeni faptul că România, fără datorii externe în momentul trecerii la originala demo(n)ocrație iliesciano-moscovită, a acumulat după 31 de ani de neîntreruptă descreștere politico-economică o datorie externă de peste 100 miliarde euro și totuși (a se citi „cu toți acești bani păpați”) ea se situează la coada țărilor din Uniune?!...

Dar iarăși spun: ce folos că cetățenii de rând se agită și întreabă democratic despre dedesubturile trebușoarelor curat murdare care afectează întreaga națiune, din moment ce tot

democrația le permite aleșilor cu rol decizional fie să nu răspundă deloc la întrebările deranjante, fie să dea răspunsuri în doi peri, adică – mai pe șleau spus – să se șteargă la fund cu acele incomode insistențe ale vulgului alegător, ce pot la un moment dat să provoace imense daune intereselor de clan și de partid?

Al doilea mare și interminabil paradox al României postdecembriște, ridicat la rangul de fatum pentru milioanele de victime tot mai resemnate și de drept legitim pentru zecile de mii de călăi tot mai sfidători, privește demontul raport dintre veniturile maxime (ale politrucilor, magistraților, sinecuriștilor, securiștilor, polițiștilor, jandarmilor etc.) și cele ale muritorilor de rând (intelectuali, artiști, profesori, truditoni buni de dârvală etc.).

Acuma, sunt destui oameni care-și reamintesc că o lungă perioadă de timp am fost anchetat și urmărit de otrepele regimului securisto-bolșevic (după interceptarea de către acești torționari a uneia dintre scrisorile mele adolescente adresate postului de radio „Europa liberă”) și că,

deci, nu pot fi bănuț de niscaiva simpatii față de hiperopresivul stat de-atunci. Cu toate astea, nu pot să nu menționez permanenta sa preocupare întru menținerea justului și încurajatorului raport de 5 la 1 dintre veniturile bugetare maxime și cele minime. Cu rol stimulat, dar fără șansa de-a degenera în monstruos, se permiteau și în acele vremuri abateri de la această regulă de fier, astfel încât un miner harnic și priceput, de pildă, putea să aibă venituri lunare mai consistente decât leafa inginerului, ba chiar mai mari decât cea a directorului.

Cu atât mai mult, zic eu, acest raport ar trebui să stea în atenția tuturor românilor activi, cu cât absolut toți factorii decizionali postdecembriști, devotați doar intereselor lor necușere, l-au dat uitării, iar grobiana neonorare de către liberali a promisiunilor din campania electorală întru o acceptabilă normalizare a lucrurilor la acest capitol este de pomină, fapt pentru care s-a ajuns ca un lefegiu privilegiat din sectorul bugetar să-i dea cu tifa angajatului din cel privat și ca raportul venituri maxime-venituri minime să fie de

peste 200 la unu și – treabă extrem de îngrijorătoare pentru colosala masă a nevoiașilor – în neconțință expansiune.

Păi cum naiba să mai fie armonie și prosperitate generală în România zilelor noastre, dacă un grup de 11 magistrați (la noi și procurorii sunt magistrați) din cei 14 de la Consiliul Superior al Magistraturii (CSM), toți cu venituri lunare de la 8.000 euro în sus, recent și-au acționat în judecată propria instituție pentru neprimirea sporului de 25 la sută prevăzut de legea cu dedicație pentru toți acei ce lucrează cu documente secrete (ale șparlamentarilor?), plus încasarea restanțelor de la intrarea ei în vigoare. Și iac-așa oligarhii patrihoți devin din ce în ce mai bogați (leafa de 8.000 euro va ajunge la 10.000 cu acest spor cam cât cinci-șase pensii de rând), iar decalajul dintre veniturile maxime și cele minime va tinde cu și mai multă nerușinare spre catastrofal.